

odůvodněn. Dle stavu věci mohlo by se jednati jen o obchody ve smyslu čl. 271 čís. 1 obch. zák., to jest o koupi neb jinaké zjednání věcí movitých za účelem jich dalšího zcizení. »Zjednáním« jest rozuměti jakékoli úplatné právní jednání mezi živými, směřující k nabytí vlastnictví oněch movitostí, jež mají býti dále zcizeny. Naproti tomu není zjednáním v tomto smyslu nabytí bezplatné neb jednostranné, zejména získání oněch věcí prvovýrobou, ať již na vlastním nebo snad zpachtovaném pozemku. V tomto případě jde o lámání žuly a její prodej, pokud se týče o výrobu dlažebního kamene ze žuly, získané z lomu, připsaného vlastnický jednou polovicí Josefu K-ovi, jednou čtvrtinou Karlu B-ovi a jednou čtvrtinou Antonii B-ové, tudíž z části společníkům, z části osobě mimo společnost. Aby tedy z lomu toho mohla těžiti společnost jako taková, musila ho získati buď jako součást společenského jmění, nebo nabytí práva k lámání kamene. Že by šlo o přínos, společníci výslovně popírají, netvrdí však ani, že by oni neb Antonie B-ová své podíly na lomu byli společnosti za účelem provozu lámání kamene propachtovali neb kámen jinak úplatně přenechali. Naopak z výpovědi společníků, jmenovitě Josefa K-a a Antonie B-ové vyplývá, že všichni po čas trvání společnosti své podíly na lomu bezplatně věnovali společenským účelům. Pak ale schází podstatná známka obchodu, t. j. úplatné zjednání věcí movitých (kamene) za účelem dalšího jich zcizení (čl. 271 čís. 1 obch. zák.). Nejde-li však o obchod, není společnost obchodníkem dle obchodního zákona (čl. 4, 5, 85 obch. zák.), není oprávněna vésti firmu a nemůže býti zapsána do obchodního rejstříku (§ 7 uvoz. zák. k obch. zák., čl. 85 obch. zák.). Byl-li přes to zápis povolen, jest to ve zřejmém rozporu se zákonem a jest dovolací rekurs v ustanovení Šu 16 čís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. odůvodněn.

Čís. 4907.

V prodejovém řízení dle Šu 119 konk. ř. jest rekursní lhůta osmídení.

Útraty dovolacího rekursu, jenž byl v rozvrhovém řízení exekučním podán správcem úpadkové podstaty (§ 125 čís. 4 konk. ř.), jest sice upravit, nelze je však uložití vymáhajícímu věřiteli.

(Rozh. ze dne 15. dubna 1925, R I 272/25.)

Usnesením ze dne 4. ledna 1925 upravil **e x e k u č n í s o u d** účt ze zvláštní správy úpadcových nemovitostí, exekučně prodaných, a odměnu za práce ty dle Šu 125 konk. ř. Usnesení bylo doručeno vymáhající věřitelce, bance P., dne 18. ledna 1925. Dne 31. ledna 1925 podala banka P. do onoho usnesení rekurs, jemuž **r e k u r s n í s o u d** vyhověl, napadené usnesení zrušil a uložil prvému soudu, by ve věci dále jednal a rozhodl.

N e j v y š š í s o u d dovolacímu rekursu správce úpadkové podstaty vyhověl, a změnil napadené usnesení v ten rozum, že odmítl rekurs banky P. do usnesení prvního soudu jako opožděný a určil útraty dovolacího rekursu.

D ů v o d y:

Usnesení okresního soudu ve Strakonicih ze dne 4. ledna 1925 bylo vydáno v exekučním řízení, zahájeném na návrh nynějšího stěžovatele jako správce úpadkové podstaty vnučenou dražbou nemovitostí do úpadkové podstaty náležejících. Pro toto exekuční řízení platí dle Šu 119 konk. ř. až na jisté podrobně vypočítané výjimky, které nepřicházejí v úvahu, předpisy exekučního řádu, jmenovitě i předpis Šu 65 ex. ř., že rekursní lhůta jest osmidenní. Usnesení okresního soudu bylo bance P. doručeno dne 18. ledna 1925, její dne 31. ledna 1925 datovaný, a 1. února 1925 soudu došlý rekurs byl podán již po uplynutí této rekursní lhůty, tedy pozdě, a měl býti dle Šu 523 a 526 c. ř. s. odmítnut. Jelikož následkem opozdění rekursu se rekursní soud neměl zabývat ani obsahem rekursu, ani neměl přihlížeti ku případné zmatečnosti řízení, musilo býti jeho, opozdění rekursu nedbající usnesení zrušeno a rekurs banky P. dodatečně odmítnut. Účtované útraty dovolacího rekursu byly vzhledem k tomu, že byl podán správcem úpadkové podstaty, a k ustanovení Šu 125 (4) konk. ř. upraveny. Bance P. nemohlo býti uloženo jejich placení, poněvadž usnesení prvního soudu spadá již v rámec rozvrhového řízení po provedené dražbě, toto řízení jest však svou povahou řízením nesporným a útraty nelze v něm přisouditi (srovnej rozh. ze dne 4. února 1913 úř. sb. čís. 1464 kn. jud. čís. 201).

Čís. 4908.

Výkaz nedoplatků dávky z majetku jest formálně vadným, vykazuje-li v úhrnkové částce i nedoplatky, jež podle zákona nebyly v den vyhotovení výkazu ještě splatny.

Exekuční soud jest oprávněn přezkoumávati správnost exekučního titulu po stránce formální.

(Rozh. ze dne 15. dubna 1925, R I 274/25.)

Soud první stolice povolil k návrhu berní správy exekuci vnučeným zřízením zástavního práva ku vydobytí nedoplatku dávky z majetku. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. D ů v o d y: Exekuční návrh opíral se o výkaz nedoplatků súčtovacího oddělení berní správy ze dne 8. října 1924, opatřený doložkou vykonatelnosti a týkající se dávky z majetku za rok 1924/1926 413.970 Kč se 7% úroky z prodloužení do 8. října 1924 5144 Kč 10 h, celkem 419.114 Kč 10 h. Tento výkaz nedoplatků tvoří sice platný titul exekuční ve smyslu Šu 1 čís. 13 ex. ř., povinností povolujícího soudu však bylo zkoumati, zdali exekuční žádání obsahem tohoto exekučního titulu jest odůvodněno (§§ 7. 54, 88 ex. ř., § 94 čís. 3 knih. zák.). A tu již z udání ve výkazu nedoplatků, že jde o dávku z majetku, za rok 1924 až 1926 je zřejmo, že nejde o pohledávku k placení dospělou, neboť dle ustanovení Šu 55 odstavec druhý zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n. o dávce z majetku a dávce z přírůstku na majetku jest 15% dávky té splatno 30 dní po doručení platebního rozkazu, zbytek pak v 6 pololetních lhůtách, z nichž